

Sygn. akt **II Ca 948/14**

POSTANOWIENIE

Dnia 27 marca 2015 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Tomasz Szaj (spr.)
Sędziowie:	SO Agnieszka Tarasiuk – Tkaczuk SO Mariola Wojtkiewicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym dniu 27 marca 2015 roku w S.

sprawy z wniosku D. T.

z udziałem P. B.

o zezwolenie na złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego

na skutek apelacji wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie

z dnia 19 maja 2014 roku, sygn. akt III Ns 74/11

oddala apelację.

Sygn. akt **II Ca 948/14**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 19 maja 2014 roku, sygn. akt III Ns 74/11, Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie zezwolił wnioskodawczyni na złożenie do depozytu sądowego kwoty 18 000,- zł tytułem wykonania wynikającego z umowy z dnia 15 lutego 2010 roku zawartej z P. B. zobowiązania do zwrotu wierzycielowi P. B. tej kwoty, z tym zastrzeżeniem, że kwota ta może być wydana P. B. na jego wniosek.

Uzasadniając rozstrzygnięcie Sąd Rejonowy przytoczył regulację art. 467 k.c. oraz wskazał, że stosownie do art. 693¹ k.p.c. w postępowaniu o złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego sąd nie bada prawdziwości twierdzeń zawartych we wniosku. Przytoczył zaś, że wnioskodawczyni wskazała, że 15 lutego 2010 zawarła z P. B. umowę, której przedmiotem było przygotowanie wzoru przedwstępnej warunkowej umowy sprzedaży działek położonych w miejscowości W., przygotowanie indywidualnych umów na podstawie wzoru dla konkretnych nabywców i konkretnych działek oraz przyjęcie do depozytu wpłat zaliczek dokonanych przez nabywców na warunkach zawartych umów. W wykonaniu tej umowy wnioskodawczyni przyjęła do depozytu kwoty wpłacone na rzecz wierzyciela przez nabywców z tytułu zawartych z nim umów, w tym kwotę 18 000,- zł wpłaconą przez H. i M. S. (1), M. S. (2) i K. S.. Wierzycielem wpłaconej kwoty jest P. B., który zażądał jej wydania, lecz nie wskazał ani terminu płatności ani

sposobu, zaś korespondencja została zwrócona z adnotacją „adresat wyprowadził się”. Dłużniczka nie zna zaś adresu jego zamieszkania, co uniemożliwia spełnienie świadczenia.

W konsekwencji w świetle przytoczonych we wniosku okoliczności Sąd Rejonowy uznał wniosek za uzasadniony.

Apelację od powyższego postanowienia złożyła wnioskodawczynie zarzucając:

- błąd w ustaleniach faktycznych, tj. błędne przyjęcie, że wierzycielowi należy się pełna kwota depozytu tj. 18 000,- zł, zamiast kwoty 15 000,- zł stanowiącą różnicę między kwotą 18 000,- zł a kwotą 3 000,- zł należną dłużnikowi tytułem wynagrodzenia,

- brak orzeczenia o zwrocie kosztów postępowania.

Uzasadniając apelację wnioskodawczynie wskazała, że z materiału dowodowego wynika, że za czynność przyjęcia do depozytu dłużnikowi (skarżącej) należne jest wynagrodzenie w wysokości 500,- zł od każdej przyjętej umowy wymagalne najpóźniej w dacie wypłaty środków. Za wypłatę środków należy uznać również złożenie tych środków w depozycie sądowym. Ponieważ postępowanie dotyczy 6 depozytów skarżącej należna jest kwota 3 000,- zł, która winna być pomniejszona z depozytu. Ponadto Sąd w uzasadnieniu wskazał, że dłużnikowi należne są koszty, lecz nie zawarł w tym zakresie żadnego postanowienia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się nieuzasadniona.

Przede wszystkim wskazać należy, że stosownie do art. 693 k.p.c. we wniosku o złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego należy:

- 1) określić zobowiązanie, przy wykonaniu którego składa się przedmiot,
- 2) przytoczyć okoliczności uzasadniające złożenie,
- 3) dokładnie oznaczyć przedmiot, który ma być złożony,
- 4) wskazać osobę, której przedmiot ma być wydany, oraz warunki, pod którymi wydanie ma nastąpić.

Obowiązkiem Sądu jest, stosownie do art. 693¹ k.p.c., ocenienie czy według przytoczonych okoliczności złożenie do depozytu sądowego jest prawnie uzasadnione.

Wnioskodawczynie wskazała we wniosku, że przyjęła do depozytu kwoty wpłacone na rzecz wierzyciela przez nabywców w kwocie 18 000,- zł. Zobowiązana jest do zwrotu tej kwoty wierzycielowi. Nie jest jednak w stanie wykonać tego zobowiązania z przyczyn niezależnych i niezawinionych. W postępowaniu o zezwolenie na złożenie do depozytu nie jest zadaniem Sądu rozstrzygnięcie jakie świadczenie (w jakiej wysokości) i komu się należy. Nie jest też rzeczą Sądu rozstrzygnięcie o ważności stosunku prawnego, na podstawie którego spełniane jest świadczenie. Postępowanie to ma na celu umożliwienie dłużnikowi spełnienia świadczenia w sytuacji, gdy nie jest to możliwe bezpośrednio wierzycielowi. W konsekwencji chybiony jest zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, że wierzycielowi należy się kwota 18 000,- zł, a nie 15 000,- zł, albowiem Sąd takowych ustaleń nie czynił. Skoro zatem wnioskodawczynie zadeklarowała spełnienie świadczenia w kwocie 18 000,- zł, rozstrzygnięcie Sądu prawidłowo dotyczy tej kwoty. Marginalnie tylko wskazać należy, że ewentualne pobranie wynagrodzenia za spełnione czynności jest prawem wnioskodawczynie, podobnie jak ewentualne potrącenie tej kwoty z depozytem. Wnioskodawczynie zaś nie wykazała w niniejszym postępowaniu aby skutecznie złożyła oświadczenie o potrąceniu wierzycielowi.

Bezzasadna okazała się również apelacja w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach postępowania. Istotnie bowiem stosownie do art. 470 k.c. wierzyciel ma obowiązek zwrócić dłużnikowi koszty złożenia do depozytu sądowego. Niemniej jednak skutek złożenia do depozytu sądowego następuje z momentem uprawomocnienia się orzeczenia

i nie wcześniej niż w momencie faktycznej wpłaty kwoty co do której wydano zezwolenie. Tym samym na etapie postępowania przed Sądem I instancji nie zostały spełnione przesłanki do przyznania kosztów wnioskodawczyni.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. apelację wnioskodawczyni należało oddalić, o czym orzeczono w sentencji.